

1

Panenko ležela ukrytá pod zeminou, ale hlavička jí vykukovala ven, obrácená k Árii obličejíkem, jako by čekala, až ji ze záhonu vysvobodí. Ária už zdálky viděla, že panenka má stejnou barvu očí jako ona. Lehla si na břicho a natáhla ruku, ale na panenku nedosáhla. Ária byla na svůj věk malá; každá jiná pětiletá holčička by tohle zvládla, pomyslela si. Prohlížela si sama sebe. Šatičky, které dostala minulý měsíc od otce, už vypadaly jako umazané od popela. A teď se válí v hlíně a všechno ještě zhoršuje. Z toho kouká průšvih.

Panenko měla jedno oko přivřené, ale když Ária konečně chňapla po dřevěném tělíčku a zatřásla jím, zase ho otevřela. Ária jí mrknutí oplátila. Potom se s panenkou přitisklou k hrudníku odplazila ze záhonu, stoupla si na špičky a oknem ze zahrady nahlédla do domu. Někde tam uvnitř byla Zahrá, a kdyby Árii viděla takhle ušmudlanou, zase by byl sekek mazec.

Áriin otec jezdil po kasárnách a vojenských táborech a byl už týden pryč. To znamenalo, že Zahrá jí dávala najíst jen jednou denně, protože taková žába si nic víc nezaslouží. Když se Zahrá nedívala, Ária jí občas kradla jídlo ze stolu.

Ária hopkala po dvoře s panenkou v ruce. Představovala si, že spáry v dlažbě jsou rokle, které musí přeskakovat. Kdykoli okraj rokle olízly lité plameny, vyskočila do výšky. Potom

běžela ke kašně na dvoře, aby se napila. Cementová nádržka stála nízko a Ária se v ní za horkých letních dnů ráda cachtala. Jenže sousedkám, které tam chodily mýt nádoby, se to nezamlouvalo. A když se o tom dozvěděla Zahrá, pěkně Árii seřezala, aby jí podobné lumpárny vyhnala z hlavy. Tentokrát sem Ária přišla s jasným úkolem: vymydlit novou panenku. Předstírala, že ji dostala od tatínka, kterému říkala *bóbó*, přestože všechny ostatní děti říkaly tatínkům *bábá*.

Klekla si u nádržky, stáhla panence špinavé šaty a namočila je do vody. Nechala je odmáčet a zatím panence prsty pročešávala zacuchané vlasy. Když s tím byla hotová, otřela panenku do vlastních šatů, do náprsenky, která byla nejméně špinavá. Potom vzala panenčiny šaty, zdobené podél skládů okvětními lístky. Mnula látku v rukou, jak to vídávala při praní dělat Zahrá. Jakmile byly šaty vyprané, panenku zase oblékla a opatrně ji položila schnout na trávu vedle kašny. Pak se natáhla vedle ní a usnula. Se sluncem nad hlavou snila o ženě, která jí řekla, že měla velké štěstí, když tu panenku našla, a že pokud si přeje, aby se z ní stala udatná bojovnice, nesmí myslet na hlad. Spala hluboce a zdálo se jí také o jiných věcech, například o lvech na poušti a nomádech v horách.

Árii probudilo zatahání za vlasy. Lekla se tak, že se zapomněla rozplakat. Zahrá jí vrazila facku hřbetem ruky, protože věděla, že to bolí víc než dlaní. Snubním prstenem jí poranila tvář a ranka teď mírně krvácela.

Z balkonu na protější straně dvora je pozoroval soused, pan Džahánpúr. Zmizel uvnitř, práskl za sebou dveřmi, ale vzápětí se vrátil s tlampačem. „Madam... madam, vaše chování se protíví Bohu. Radím vám, abyste...“

„Starejte se o své, chlape mizerná!“ vyjela Zahrá.

Pan Džahánpúr to nevzdal a z tlampače znovu zahřměl jeho hlas. „Madam, tímhle nic nevyřešíte.“

Zahrá se zarazila a přestala Árii bít. „Heleďte se, vy spasi-teli, jednou je to můj fakan, takže si s ním budu dělat, co chci.“

„Madam, už posledně jsem vám říkal, že se máte mírnit. Vždyť si jenom hrála. Já to viděl!“

„Aha, takže nejste jenom pitomec, ale taky úchyl,“ zaútočila Zahrá. „A dejte to pryč. Nemusí vás slyšet celá ulice.“

Pan Džahánpúr se mlčky díval, jak Zahrá zatáhla Árii do domu, zatímco holčička kolem sebe bezmocně kopala. „Běž na balkon,“ poručila jí Zahrá a vystrčila ji ven. „A budeš bez snídaně a bez oběda, dostaneš leda houbeles!“

„Beztak nemám hlad!“ vykřikla Ária.

Zahrá zastrčila západku na balkonových dveřích.

Ária ze svého nového stanoviště pozorovala, jak pan Džahánpúr klečí na dvoře u zahrady, kde si ještě před chvílkou hrála, ruce má založené za zády, dívá se na rákosí a potom zvedne hlavu k jejich bytu.

„Tohle jsou společné prostory, vy huso hloupá. Nepatří jenom vám.“

Pan Džahánpúr se předklonil, aby vytrhl stéblo rákosu, a v tu chvíli Ária uviděla, že za ním stojí jeho syn. Chlapec přešlapoval kolem otce a potom přešel k pruhu trávníku vedle kašny, na kterém Ária nechala ležet panenku. Popadl ji a utíkal dovnitř. Jeho otec vykročil za ním.

„Řekněte mu, že mi tu panenku musí vrátit!“ křičela Ária za panem Džahánpúrem, ale ten jí neodpověděl.

Když Árii probudila rána, byla už skoro tma.

„Prober se!“ naléhal něčí hlas.

Ária si protřela oči a přitiskla hlavu k příčkám balkonového zábradlí.

„Kdo je to?“ zeptala se. „Nikoho nevidím.“

„Tady dole.“

V měsíčním světle se objevila postava. Byl to sousedovic kluk.

„Bydlím naproti,“ řekl. „Tamhle v kuchyni je moje máma.“ Ukázal na protější byt. Ária viděla ženu za oknem sehnutou nad kouřícím hrncem.

„No a co? Vrať mi tu panenku. Viděla jsem, žeš ji odnes.“

„Věděl jsem, že je tvoje. Vzal jsem ji jen proto, abych ti ji moh vrátit. Viděl jsem, jak tě máma bije. Oplatilas jí to? *Bába* říká, že kdyby mě někdy uhodil, můžu mu to oplatit.“

„Vrať mi tu panenku.“

„Počkej. Potřebuju, abys mi s něčím pomohla. Vidíš ten strom, co máš před sebou?“

Chlapec ukázal na vzrostlou třešeň téměř uprostřed dvora. Její větve sahaly tak daleko, že se otíraly o *Áriin* balkon.

„Co je s ním?“ zeptala se *Ária*.

„Dosáhneš na ty větve z balkonu? Zůstal mi tam míč,“ odpověděl chlapec.

„Nejdřív mi vrať panenku.“

„To nejde. Musel bych s ní dohodit až k tobě na balkon, jenže to nedokážu. Ale *bába* říká, že jednou budu stejně velkej silák jako on. Chceš vidět moje svaly?“

„Na tvoje svaly kašlu,“ odsekla *Ária*. „A můj *bóbó* je taky silák.“

„Co je *bóbó*?“

„Ty jsi ale pitomec,“ posmívala se *Ária*. „Můj táta přece.“

„A proč mu říkáš *bóbó*?“

Ária se vyklonila z balkonu. „Ty nemáš zítra školu?“

„Jenom s těma větvema trochu zatřes, a ten míč spadne sám,“ řekl chlapec.

„Nesmím s tebou mluvit. Budu mít kvůli tobě průšvih.“

„Hele, jestli se ti povede ten míč shodit, tak ti zejtra po škole přinesu kromě panenky i dárek.“

„Já o dárky nestojím,“ namítla *Ária*.

Chlapec seděl v tureckém sedu na zemi a trucoval. „Pěkně mě štveš!“ vykřikl. „Seš hloupý mimino!“

„To teda nejsem,“ bránila se *Ária*. „Náhodou už jsem velká.“ Když neodpověděl, dodala: „Je mi pět. A až začne sněžit, bude mi šest.“

„Hele, tak zatřeseš s tou třešní? Jak na tebe koukám nahoru, bolí mě z toho za krkem.“

Ária popošla blíž k zábradlí. „Jak se jmenuješ?“ zeptala se.

„A ty?“ opáčil chlapec.
„Já se ptala první.“
„Kámrán.“
„To slyším prvně.“
„Je ti teprve pět. Máš spoustu času.“
„Já jsem Ária.“
„Ária?“ zasmál se. „To je spíš pro kluka, ne?“
„Já teda kluk nejsem.“
„Tak jo, nejsi kluk. A teď mi pomůžeš?“
„Možná.“ Ária vykoukla mezi příčkami zábradlí a všimla si, že s chlapcovými rty je něco v nepořádku. „Dostals od táty pár facek?“ zeptala se.
„Ne,“ odpověděl chlapec.
„Tak proč máš pusku na maděru? Upadl jsi?“
Chlapec zrozpačitěl. „Já... mám... Já už se takhle narodil. Mám pusku naruby.“
„Fakt? Můžu ti říkat pyskoun?“
„Nemůžeš.“
„Fajn, nebudu. Pokud dodržíš slovo a dáš mi dárek,“ řekla Ária. Přešla na místo, odkud měla blíž ke koruně stromu, ale na větvě pořád nedosáhla. „Je to moc daleko,“ zavolala na chlapce.
„Stoupni si mezi příčky zábradlí,“ radil jí Kámrán.
Poslechla ho a natáhla se, jak to jen šlo. „Mám to!“
„Zatřes s ní, jak nejvíc můžeš.“
Ária zatřásla větví a uslyšela, jak se míč odráží od země. Chlapec ho chytil a utíkal pryč.
„A nezapomeň na tu panenku, Kámráne! Kluku s ciferníkem naruby!“ vykřikla Ária do tmy.

Kámrán svíral míč v náruči. Nohou strčil do kovových vstupních dveří, vyběhl nahoru k sobě do pokoje a míč schoval pod postel. Když sbíhal dolů, na okamžik se zastavil u okna, odkud tu Bachtíárovic holku pozoroval už celé měsíce, od chvíle, kdy

jí poprvé dovolili hrát si na zahradě. Mrzelo ho, že si všimla jeho rozštěpu. Na druhou stranu dřív nebo později si toho všiml každý. Ještěže ho napadlo hodit ten míč do koruny třešně. Lepší způsob seznámení vymyslet nemohl. A nebyla tak divná, jak čekal. Dokonce byla i tak trochu milá. Divné bylo jen to její jméno. Ária. Věděl, co znamená. Jednou mu to řekl táta. Íránská rasa. Jenomže to bylo jméno pro kluky.

V kuchyni máma kojila jeho dvouletou sestřičku. Otevřel chladničku. Nebylo v ní nic než chleba.

„Na to nesahej,“ napomenula ho matka. „Nebylo by co k večeři.“

Kámrán se posadil ke stolu a díval se, jak sestřička saje mateřské mléko.

„Co jste tam s tou holkou dělali?“ zeptala se matka.

„Hráli jsme si,“ odpověděl.

„Je to parchant. Drž se od ní dál.“

„Má mámu i tátu,“ podotkl Kámrán.

„Ale ne vlastní. Je to nalezenec. Vyhodili ji na ulici. A má modré oči. To znamená, že je posedlá ďáblem. Drž se od ní dál, nebo si pro tebe v noci přijde džin. Chanúm Kokábová od nás z ulice kdysi vzala pod střechu nalezence. Celá rodina pomřela, dokonce i kočička. A tahle holka má ke všemu modré oči. To je ještě horší.“

„Má je zelený,“ řekl Kámrán. „Aspoň myslím.“

„Jaks to mohl v tý tmě vidět? Ďáblový děti jsou děti džinů a co dělají džinové?“

„Snaží se nás oblafnout,“ odpověděl Kámrán.

„Vidíš, tak se nenech zblbnout. Všechno, co ti bude vyprávět, je lež. Tak praví Prorok, ať mu Bůh žehná.“

„A byli džinové i tam, kde jsi bydlela, když jsi byla malá?“ zeptal se Kámrán.

„V Jazdu nebylo nic než prach, džinové a Židi. A ohňový chrám, kde zoroastrijci provádějí ty svoje čary máry. Čary máry džinů, čary máry Židů, čary máry zoroastrijců. Vsadím se, že ta modrooká holka je dcera Žida nebo džina.“